Kemény István

A távoli Olümposz

Én megtettem mindent a szép lakásért
az Arkhimédesz-pontra nyitható
nagy ablakokkal és a nyolc szobáért
a hat gyerekhez és a bankbetétért,
hogy majd akár a teljes házat is
gond nélkül megvehessük, hogyha egyszer
nemzetséggé gyarapszunk, és a dolgos
de éjjelente Jungot olvasó, és
ezért csak kissé későn kelthető,
viszont önálló, büszke, nyíltszívű
személyzetért, na és a csigalassan
öregedő, vidám, okos barátok
örökké nálunk nyüzsgő seregéért,
de legfőképp mi kettőnkért, akik
szép estéin tevékeny napjaiknak
kart karba öltve sétálnak fel és
alá, megtöltve néha könnyedén
egy serleget, megigazítva egy-egy
mosolyt, a bókokat fogadva, hogy
amit mi létrehoztunk nagyszerű,
áruljuk már el, hogy csináltuk ezt,
hogy minta lett az életünk, a mi
példánk tart össze házasságokat, mert
valósággal sugárzunk ketten együtt,
főleg harmóniát, de közben úgy
talán csak Héra meg Zeusz veszekszik,
ahogy mi néha képesek vagyunk,
és mindez együtt elviselhetetlen,
valószínűtlenül tökéletes -
függőséget csinál az életünk,
és így tovább, mi meg csak bólogatnánk
a túldicsérést viccel ütve el,
de össze-összenéznénk cinkosan,
mert pontosan tudnánk, amit tudunk:
ha nemsokára egyet gondolunk, és

kisétálunk egy félórára innen,
és oly fájón lesz szép az alkonyat,
hogy többé inkább vissza sem jövünk,
sokáig fel se tűnik senkinek, mert
olyan simán, idilli módon lesz majd
folytatható tovább az életünk,
hogy észbekapva sírni kezdenek
és emlegetni minket, lesz miért, és
arra pedig semmi ok se lesz, hogy
minél gyorsabban elfelejtsenek,
de semmi baj, ha elfelejtenek se,
mert mindezt együtt álmodtuk meg egykor,
egyetlen apró részlet sincs, amit
ne így akartunk volna pontosan, ha
nem is gondoltuk végig pontosan.

És én azt hittem, mindent megteszek,
amit tudok, hogy mindez így legyen:
bambán hevertem sok-sok éven át
a félhomályos, lehasznált lakásban,
leírva egy füzetbe néha egy szót,
az Arkhimédesz-pontra így vadásztam,
de meg se néztem, rajta fekszem-e,
és hagytalak heverni téged is,
dolgozni, aztán újra csak heverni
és egytől egyig elolvasni közben
a hétköznapok pszichológiáit
az összes létező newyorki nőtől,
még azt is hagytam egyszer, hogy kidobd
a gyerekkori költeményedet,
azt hittem, az se kell a hérasághoz,
ennyit tehettem, nem volt több eszem,
és mátriárka-pátriárka sem
lettünk mi, nemhogy Héra és Zeusz,
csak kétgyerekes, átlagos szülők és
auránk se lett, csak azt éreztük együtt,
hogy rögeszmésen értjük félre egymást
legyen szó pénzről, Istenről, hazáról,
jóról, gonoszról, egymást elhagyó,
örökké váló, megbolonduló,

külföldre költöző barátainkról,
miniszterelnökökről és gitáros
zsenikről, ételekről, állatokról,
keresztényekről és zsidókról és
megint a pénzről, és naponta így
gyilkoltuk egymást évre év, fanyar
mosollyal néha megjegyezve, hogy
másokhoz képest boldogok vagyunk,
míg mind a kettőnkben világra nem jött,
és szép leánnyá, délceg ifjúvá nem
serdült a mérhetetlen űr, de még
így is majdnem sikerült.

Elégiácska

Aki kilőtte, már rég nem él,
a célpont még meg se született.
    Nyílvessző süvít át a házon.

Az élményeim keletkeznek,
az emlékeim kárbavesznek.
    Mint a kondenzcsík, most kicsit látszom.

Egy kívánság

Ablak lennék a kereszthuzatban,
már tudnám, hogy gyorsulok, de lassan -
és másfél-két másodperc is lehet még
a kitörésem előtti pillanatban.

A váratlan vihar fellege alatt
még átcsúsztatná egy sugarát a nap,
hogy mielőtt ezer szilánkra török,
megsimogathassam az árnyékos falat.